

8. Artikel 49, stk. 2, litra b), affattes således:

»b) i andre tilfælde, når der forevises et dokument, der beviser disse varers karakter af fællesskabsvarer.«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 1. juli 1983.

Den anvendes fra den 1. juli 1984.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Forslag til Rådets fjortende direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Henstand til afgiftspligtige med betaling af skyldig importafgift

(Forelagt Rådet af Kommissionen den 9. juli 1982)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 99 og 100,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Traktatens væsentligste mål er inden for rammerne af en økonomisk union at skabe et fælles marked med sund konkurrence og med samme forhold som på et faktisk internt marked;

forpligtelserne for personer, der skal betale skyldig merværdiafgift ved indførsel i samhandelen inden for Fællesskabet bør fastsættes under hensyn til dette mål, der i det foreliggende tilfælde kun kan indskrænkes i det omfang, bekæmpelsen af afgiftssvig inden for Fællesskabet kræver det;

de gældende nationale bestemmelser i visse medlemsstater kræver en forenkling; en sådan forenkling skal give sig udslag i en ikke ubetydelig lettelse for såvel de betalingspligtige som myndighederne af byrderne ved angivelse ved indførsel og betaling af skyldig afgift;

der overlades medlemsstaterne generel kompetence til at fastsætte retningslinjerne for angivelse ved indførsel og for den deraf følgende betaling, men der må til gengæld fastsættes harmoniserede retningslinjer for betaling af skyldig afgift for merværdiafgiftspligtiges indførsel af goder, der opfylder betingelserne i artikel 9, stk. 2, i EØF-traktaten, eller er overgået til fri omsætning, såfremt der er tale om goder, der omfattes af EKSF-traktaten; sådanne indførsler udgør størstedelen af samhandelen inden for Fællesskabet;

visse medlemsstaters erfaring viser, at en ordning med betalingshenstand vedrørende skyldig afgift ved indførsel på de i artikel 23, stk. 2, i Rådets direktiv 77/388/EØF ⁽¹⁾ nævnte betingelser bedst opfylder kravene med hensyn til forenkling og bekæmpelse af afgiftssvig; denne betalingshenstand består for medlemsstaterne i en tilladelse til de afgiftspligtige til ikke at betale afgiften på tidspunktet for indførselen under forudsætning af, at afgiften anføres som skyldig afgift i en angivelse, der er udformet i overensstemmelse med artikel 22, stk. 4, i nævnte direktiv;

der kan pr. definition ikke indrømmes betalingshenstand til afgiftspligtige, som er undergivet en særordning, da disse ikke har pligt til at afgive en sådan angivelse;

for at sætte medlemsstaterne i stand til at bekæmpe afgiftssvig bør de have et nøjagtigt kendskab til de afgiftspligtige, som benytter ordningen med betalingshenstand; det mest fyldestgørende middel hertil er en procedure for forudgående tilladelse; det bør fastsættes, at en tilladelse kun kan afslås eller trækkes tilbage, hvis den pågældende afgiftsmæssigeandel forekommer angribelig set på baggrund af overtrædelse af toldlovgivning eller retsfor skrifter vedrørende omsætningsafgift, konstateret efter de i medlemsstaterne gældende administrative eller retslige procedurer;

det forekommer hensigtsmæssigt at begrænse anvendelsen af ordningen med betalingshenstand til afgiftspligtige, der er etableret i indlandet i forbindelse med indførsel, der er bestemt til deres afgiftspligtiges virksomhed;

medlemsstaterne bør bemyndiges til at anvende lempeligere bestemmelser end EF-bestemmelserne, idet de bør bemyndiges til at udvide disse bestemmelser til også at omfatte indførsel af goder, som ved indførselen ikke er i fri omsætning;

(¹) EFT nr. L 145 af 13. 6. 1977, s. 1.

iværksættelsen af ordningen med betalingshenstand kan få indflydelse på visse medlemsstaters budget; disse medlemsstater bør bemyndiges til at fordele sådanne virkninger over tiden —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Artikel 23 i direktiv 77/388/EØF affattes således:

»Artikel 23

Forpligtelser ved indførsel

1. Hvad angår indførsel af goder fastsætter medlemsstaterne under hensyn til følgende bestemmelser de nærmere retningslinjer i forbindelse med angivelse og afgiftsbetaling.

2. Hvad angår indførsel af goder som:

- opfylder betingelserne i EØF-traktatens artikel 9, stk. 2,
- eller goder, som er i fri omsætning, såfremt der er tale om goder, der omfattes af EØF-traktaten

skal medlemsstaterne indrømme enhver afgiftspligtig person, der anmoder derom, tilladelse til ikke at betale den i anledning af indførselen skyldige afgift på det tidspunkt, hvor goderne indføres i landet, under forudsætning af, at afgiften anføres som skyldig afgift og i givet fald som fradragsberettiget afgift i den første angivelse, der indgives i henhold til artikel 22, stk. 4, efter indførselen.

Medlemsstaterne gør de samme bestemmelser gældende over for enhver afgiftspligtig person, som anmoder derom, i forbindelse med skyldig afgift i anledning af overgang til frit forbrug af goder, der opfylder betingelserne i foregående afsnit, og som ved indførselen anbringes under en af de i artikel 16, stk. 1, litra A), nævnte ordninger eller under en ordning for midlertidig indførsel eller fællesskabsforsendelse.

Ovennævnte tilladelse gives kun i forbindelse med goder, der er bestemt til anvendelse i den afgiftspligtiges afgiftspligtige virksomhed.

3. Med henblik på anvendelsen af stk. 2 er den person, der hæfter for afgiften i den i artikel 21, stk. 2, omhandlede forstand, modtageren af de goder, der er angivet på importdokumenterne eller på dokumenterne vedrørende overgangen til frit forbrug.

4. For at kunne komme i betragtning med hensyn til stk. 2, skal den afgiftspligtige have et fast driftssted i indlandet.

5. Den i stk. 2 nævnte tilladelse gives skriftligt i løbet af de to måneder, der følger efter indgi-

velsen af ansøgningen. Den er ikke tidsbegrænset og gælder for al indførsel, den afgiftspligtige foretager efter udstedelsen af tilladelsen. De kompetente myndigheder skal forelægges en kopi af tilladelsen ved afslutningen af toldformaliteterne.

Tilladelsen ophører med at være gyldig, hvis den afgiftspligtige ikke længere opfylder betingelserne i de foregående stykker.

6. Der kan ikke kræves nogen form for sikkerhedsstillelse som forudsætning for udstedelse af tilladelsen.

De kompetente myndigheder kan afslå at udstede eller tilbagekalde en tilladelse til sådanne personer, som har begået overtrædelser af toldlovgivningen eller retsfor skrifterne vedrørende omsætningsafgifter, der indebærer svig, og som er konstateret efter de i medlemsstaterne gældende administrative eller retslige procedurer.

7. Medlemsstaterne kan

- udvide anvendelsesområdet for bestemmelserne i de foregående stykker til også at omfatte indførsel af goder, der ikke opfylder de i stk. 2, første afsnit, fastsatte betingelser;
- anvende bestemmelserne i de foregående stykker over for afgiftspligtige, der ikke er etableret i indlandet;
- anvende bestemmelser, der sikrer automatisk udstedelse af tilladelsen til alle eller til visse afgiftspligtige, for så vidt angår hele eller dele af deres indførsel.

Bestemmelserne gældende for afgiftspligtige, der ikke er etableret i Fællesskabet, må under ingen omstændigheder være gunstigere end dem, der gælder for afgiftspligtige etableret i en medlemsstat.«

Artikel 2

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige foranstaltninger i kraft for senest fra den 1. januar 1984 at efterkomme dette direktiv.

2. I 1984 bemyndiges de medlemsstater, i hvilke gennemførelsen af dette direktiv kan få indvirkning på budgettet, til at begrænse anvendelsen af den i artikel 1 omhandlede ordning med betalingshenstand til halvdelen af afgiften i anledning af sådan import, som vil kunne give ret til betalingshenstand.

3. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de foranstaltninger, de træffer for at efterkomme dette direktiv.

Artikel 3

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.